

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
ВРАБЦИ-КРАДЦИ

chitanka.info

Гочо и Кочо бяха двама верни другари. В училището на един чин седяха и винаги заедно бяха. Дето се рекло, разделяха се само за сън. Кочо у дома при родителите си, а Гочо при баба си Марийка и чичо си.

Гочо беше кръгъл сирак. Отгледа го баба му. Той беше научил слабите места на баба си. Щом станеше някоя пакост, удряше на молба и баба му го прощаваше. А пустите му бели често се случваха. Например тази пролет обраха още зелени сливите. Развалиха ластовичето гнездо под стряхата. Та дори и чак на покрива на къщата се качиха за едно пусто врабче и потрошиха сума керемиди...

И баба Марийка все прощаваше. Повика, повика и мине й. Пък и не беше само лошото. Случваше се и добри работи да направи Гочо. Носеше гювечите от фурната. Пролетес прекопаха градината с Кочо. Та чак и до лозето ходеха да й помагат. Плевяха бурените, връзваха с лика върховете...

— Хайде, Гочо! Хайде, Кочо! — викаше весело баба Марийка. — Работете, че наесен ще ви сваря рачели, пък и шира-суджуци ще направя. Ох, ох! Само да знаете какви са сладки!

— Бабо, нали онова, дългото, с орехови ядки по средата.

— То, Гочо. Бързайте! Двайсет ще ви направя. И всеки ден по парче ще ви давам.

И момчетата работеха весело. Кога узря гроздето, ядоха до насита. Най-сетне дойде ред и на рачелите, и на шира-суджуците. Баба Марийка направи огнище на двора, измъкна грамадната бакърена тава. Два дни Гочо и Кочо се въртяха около нея, рязаха тикви и облизваха сладката загара по дъното на тавата.

— Хайде сега суджуците! — викна им на третия ден баба Марийка, като изсипа пред тях голяма торба с орехи. — Сядайте тук, чукайте орехи и вадете ядките. Ама цели да са хем! Чувате ли? Строшените за нищо ги не бива.

— Бива ги, бабо, бива! — ухили се Гочо и показа гърлото си.

— Хайде, хайде, само да ви видя!

— Ехе, няма ти очилата, бабо. Как ще видиш?

— Ще разбереш, като ти опаля врата!

Баба Марийка донесе чаталести клончета, върза на всяко дебел конец и наниза на конците ядките. Наниза така седемнадесет гердана.

— Ууу, стига толкова! — рече тя. — Ще има за всички ни.

Следобед свариха гъста гроздова каша и се заловиха на работа. Бабата потапяше герданите в кашата, а Гочо и Кочо ги поемаха и закачаха на дълъг прът. Щом засъхваха, подаваха ѝ ги да ги потапя отново. Така полека-лека герданите надобеляха колкото Гочовата ръка.

Този ден Гочовият чичо се прибра по-рано. Той намери стълба, поби пирони по диреците на стряхата и закачи на тях суджуците.

От този ден очите на Гочо и Кочо бяха все към висулките. Гледаха ги и преглъщаха.

— Дали не са изсъхнали вече? — попита един ден Гочо.

— Какво? Ти да не искаш да ги опиташ вече, а, Гочо? — засмя се Кочо.

— Че какво пък! Да ги опитаме!

— Ами баба ти?

— Че нали и ние помагахме. Имаме дял в тях.

— Ами как ще ги стигнеш бе, Гочо?

— Лесна работа. Ти чакай само баба да излезе.

Баба Марийка се канеше да излиза.

— Гочо, нагледвайте суджуците. Да не оставите вратата отворена.

— Не бой се, бабо, ще ги пазим.

А щом тя затвори, портата, и Гочо се втурна в къщи:

— Сега ще видиш, Кочо.

Той измъкна два стола, подпря ги един до друг, качи се на седалищата и се подгърби.

— Качвай се на гърба ми, Кочо!

— Ама, Гочо!

— Хайде, хайде, по-скоро!

— Ами баба ти бе, Гочо...

— Ее, като се боиш, ела ти...

Той скочи долу и мястото му зае Кочо. За един миг Гочо се покатери на гърба му, изправи се и устата му стигна до суджуците. Улови един-два и внимателно огриза от долните им краища.

— Ей, че сладко, Кочоо... Не ти е работа! Чакай, и на тебе ще откъсна.

Когато слезе долу, Кочо хапна и реши, че са чудо.

От този ден, щом баба Марийка излизаше, и Гочо измъкваше столовете. Скоро всичките долни краища на суджуците бяха изгризани,

а на някои се оголиха вече и конците.

Един ден баба Марийка спря под стряхата, загледа се с късогледите си очи и плесна с ръце:

— Бре, Гочо! Бре, Кочо. Я елате да видите чудо. Нещо като че ли е яло суджуците?

Кочо пребледня. Но Гочо се изправи, погледна отдолу и се провикна:

— А-аа! Знаеш ли, бабо, врабците! Врабците са ги кълвали...

— Пуцините! — развика се бабата. — Аз се чудя защо цял ден цвъркат по стряхата!

— Отсега ние ще ги пазим вече, бабо.

— Вардете, вардете, чедо! Толкова труд... Пустите му врабци... Гарваните дано ги разкъсат!

Но и с добрите вардачи суджуците все си се оголваха.

Един ден съседката попита весело баба Марийка:

— Е, бабо Марийке, как са суджуците, съхнат ли, съхнат ли...

— Съхнат, сестро, съхнат. Добри станаха. Само да видиш чудо — настървиха се, ще ги изядат пустите му врабци...

— Тъй ли! — засмя се пак съседката. — Ами искаш ли, бабо Марийке, да видиш сама как ги кълват врабците?

Бабата я погледна зачудено. Съседката пак се засмя и рече:

— Видиш ли ги онези двамата хубостници, дето уж четат на двора? Иди им кажи, че излизаш и че уж ще се позабавиш. Пък скришом ела у дома.

Баба Марийка се подосети каква ще е работата.

— Гочо, Кочо! — извика им тя. — Излизам по бърза работа. Стойте тук и нагледвайте суджуците.

— Иди, бабко, ние сме тук, ще ги пазим.

И докато баба Марийка мине у съседката и се настанят зад дъсчения стобор, двата стола бяха нагласени до стената.

— Ахаа, такава ли била работата! — извика бабата, па като грабна един прът, промъкна се през прелеза и — пах! пух! — по гърбовете и задниците на двамата пакостници.

Отгоре беше Кочо. Още при първия удар той скочи и офейка. Но бабата улови Гочо и добре го наложи.

— А, врабците!... Врабците, бабо, а! — крещеше тя. — На ти едни врабци! На! На! На още!

— Олеле, бабо, прости ми... Няма вече! Кълна ти се!

— Ахаа! Знам ти аз на тебе клетвите! — викаше сърдито бабата и налагаше.

От този ден никой врабец не закачи вече суджуците. А Гочо и Кочо ги опитаха чак на Нова година.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.